

Den stedfortrædende tro

Alle kender beretningen om Jesus, som går på vandet. Jesus er blevet tilbage i bjergene, og disciplene har taget båden for at sejle over på den anden side af den store og smukke Genezareth Sø. Søen ligger i det frodige Galilæa i det nordlige Israel. Det er aften, og disciplene kæmper med de krappe bølger. Men pludselig kommer Jesus gåede ud til dem på vandet.

Er det en sand historie? Ja, den er for det første blevet fortalt videre af de disciple, som selv oplevede den, for det andet er den for os kristne ikke spor usandsynlig, og for det tredje strider den på ingen måde mod naturlovene.

Som kristne bekender vi jo i vores dåb, at vi tror på, at Jesus Kristus er den almægtige Gud, ved hvem verden er skabt, og som også i dag har *"al magt i himmelen og på jorden."*

Derfor er der intet mærkeligt ved, at Jesus kan gå på

vandet. I ham møder vi jo den Gud, ved hvem universet og dets naturlove blev skabt, og naturligvis er han derfor også herre over dem.

Derfor er der heller ikke nogen modsætning mellem Jesu mirakler og så naturens love. Naturlovene og naturvidenskaben handler jo kun om, hvordan naturen normalt fungerer, men miraklerne handler om, at det overnaturlige bryder ind i denne verden.

Nej, det mest fantastiske ved beretningen er, at Jesus beder Peter gå ud til sig på vandet. Og så længe Peter tror, kan han gå på vandet.

Men i det øjeblik Peter mister troen, synker han atter ned i vandet, og Jesus må hive ham op.

Medens han troede, kunne Peter gå på vandet; medens han troede, kunne han flytte bjerge. Men troen forsvandt hurtigt igen, og Peter måtte i stedet holde sig til Jesu stedfortrædende tro.

Og vi, som ikke rent fysisk har Jesus ved vor side, må altid holde os til Jesu stedfortrædende tro. Vi kan ikke selv flytte bjerge, vi kan ikke selv gå på vandet, vi kan ikke selv bryde dødens og gravens mørke.

Men det vi ikke kan, det kan Jesus gøre i vores sted. Det kan vi holde os til. Det skal vi tro på.

Men den tro vi så har, når vi tror på dette, det er heller ikke vores egen, det er også Jesu stedfortrædende tro. Han gør det vi skal i stedet for os.

Derfor skal vi vende os derhen, hvor vi hører om Jesu stedfortrædende tro: Vi skal komme hen i kirken og modtage troen af Jesu egen hånd, således som vi om lidt helt konkret modtager den ved alterbordet. Så hiver Jesus os op af vantroen og dødsrigets vande og op i troens sande paradis. Det paradis Peter oplevede et glimt af, da han gik på *vandet*.

Pointen er, at vi ikke skal tro, at vi kan få en tro, som vi kan prale af og vise frem som en god gerning. Troen er ikke en måde, hvorpå vi vinder en psykologisk overlegenhed i forhold til andre mennesker. Thi vores tro er ikke vores egen. Det er Jesu stedfortrædende tro.

Derfor findes troen kun der, hvor Jesus er levende til stede og samler sine udvalgte: I hans hellige kirke på jorden.

Ved det hellige alter i kirken er vi ved Helligånden en del af kirkens tro.

Og så er det, som Paulus siger, ikke længere os, som lever, men Kristus som lever i os. Kristus kommer til os, som bruden kommer til brudgommen, og de to, Kirken og Kristus, gøres til ét kød.

Ved gudstjenesten samles vi om troen på, at verden er skabt ved den almægtige Gud i Jesus Kristus. Og frelst ved Jesu Kristi død og opstandelse.

I denne tro frembærer vi i kirken vort offer for Gud ansigt, og vi modtager Jesu Kristi offer for vores skyld. Når dette sker, så er det ikke længere os som lever, men Kristus der lever i os.

Claus Thomas Nielsen